

af tvende Valg, som have været afgjort rettede mod det Estrupske Ministeriums Vedbliven. Nu skulde man jo sige — og jeg har set det fremsat i Blade —, at nu var Kampen tilende, nu fik vi en ordenlig Finantslov. At Kampen ikke er tilende, vise jo allerede Forhandlingerne her idag mellem Udvalgets Formand og dets Ordfører. Derfor behøver man da ikke at føre videre Bevis, og vil man tage Ministeren og den cærede sidste Taler, Folkethingsmanden for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Thomsen), med, har man her et komplet Stof til fremtidig Uenighed og fremtidig Kamp. Vi faae nu om saa Dage — det har jo den høitærede Marineminister udtalt — en Finantslov og en ordentlig Finantslov, og det skal betragtes som et stort Held, men jeg siger: det er efter vor Grundlov ethvert Ministeriums Pligt at forstaae sig en Finantslov, og det er ikke nogen Gavn mod Folkethinget, at Ministeren modtager en Lov, der er skabt af begge Thingene. Der er jo det Betynderlige her tilseende, at Thingene vedtage, uden at Ministeriet blander sig deri, uagtet Ministeriet har været Ophavsmand til alle de Stridspunkter, som findes i Loven, eller ialtsald har tilegnet sig disse Stridspunkter som sine egne. Selve Udvalgets Betænkning viser jo, at Conscilspræsidenten ikke har havt et Ord tilovers paa Forespørgsel fra begge Thingenes Udvalg, og den høitærede Forsvarsminister sagde her paa Ministeriets Begne, at det modtager den Lov, som Thingene ville vedtage. Jeg skulde mene, at det er en saa passiv Stilling af Ministeriet ligeoverfor Rigsdagen, at man maa betragte Finantsloven som en Gave til Ministeriet, som en Indbydelse til Ministeriet til at blive ved at regjere endnu et Aar til; naar Ministeriet faar Midler til at regjere til den 31te Marts 1883, er der vel efter de sidste 6 à 7 Aars Erfaringer Ingen, som tror, at Ministeriet skulde gaa af. Men saaledes komme vi atter i Strid med vore politiske Ledere, som mødte her i November og undrede sig over, at Ministeriet sad endnu. Men jeg siger: Nu er der Ingen, som har Ret til at forlange, at Ministeriet Estrup skal gaa af; nu har dette Ministerium grundlovmæssig Ret til at blive siddende. Thi for det Første har det faaet et Tillidsvotum af Landsthinget i Befæstningsagen. (Indsigelse.) Afstemningen om Dagsordenen i Befæstningsagen er givet saaledes, at Ministeriet har Lov til at betragte den som et Tillidsvotum, og dernæst er den Finantslov, som nu foreligger til Vedtagelse, og som allerede er vedtagen af Landsthinget, et Tillidsvotum til Ministeriet efter den Maade, hvorpaa Ministeriet har stillet sig. Det kan ikke blive betragtet anderledes end som et Dødsstykke om, at Ministeriet vil vedblive at styre Landet, og jeg siger, at denne Politik stemmer ikke med de to Valg, som ere foregaaede i 1881. Jeg tror, at det vilde være det Rigtigste og vilde være i Overensstemmelse med Bælgernes Mening eller ialtsald med Flertallet

af Bælgernes Mening, hvis Folkethinget havde negtet Ministeriet en Finantslov. Man er bange for Provisoriet Nr. 2, men jeg siger: Er der Nogen, der faar Skade af et Provisorium Nr. 2, er det fremfor Alle Ministeriet. Sussl paa, hvorledes den midlertidige Lov blev modtagen af Befolkningen, hvorledes den bragte Ministeriet Nederlag ved de to forrige Valg. Et Provisorium staaer efter min Mening langt længere borte fra det Grundlovmæssige end en midlertidig Finantslov, og var der nu kommet en provisorisk Finantslov igjen, tror jeg virkelig, at den offentlige Mening vilde have yttret sig med en saadan Styrke, at det vilde have rystet Ministeriet paany — jeg vil ikke sige, at Opinionen havde styrtet Ministeriet, thi det tror jeg ikke, at den kan, uden at vi en gang negte Finantslovens Overgang til 2den Behandling, saaledes som det skete i 1873. Efter denne Betragtningssaaede kan jeg ikke være med til at understøtte Fællesudvalgets Flertals Forslag; jeg vilde derved ligefrem bryde de Udsagn, som jeg har udtalt paa de to sidste Valgdage.

Beth: Jeg ønsker kun med nogle ganske faa Ord at motivere min Afstemning. Efter min Opfattelse har Forholdet under disse mange og lange Kampe angaaende Finantsloven været dette, at der er to Paaastande, som have staaet imod hinanden, nemlig den ene, at Folkethinget har et absolut Veto ligeoverfor Posten, som det ikke finder bør have Plads paa Finantsloven, og den anden, at Folkethinget ikke har et saadant Veto ligeoverfor Krav fra Regjeringen, støttet af det andet Thing, men at det idetmindste af, hvad der saaledes forlanges fra den anden Side, skal bevilge Noget, det være sig Mere eller Mindre. Foruden den Betydning, som man har tillagt de meget omtalte tre Punkter i Henseende til deres egen Realitet, er denne Betydning jo ikke lidt forøget derved, at det var paa disse tre Punkter, at det skulde prøves, hvilken af de to betegnede Paaastande der kunde føres igennem og endelig gaa af med Seiren. Og det var sikkerlig ikke mindst af dette Hensyn, at Folkethinget ved eneste Behandling af Finantsloven førte den tilbage til den Skikkelse, hvori det havde vedtaget den ved 3die Behandling. Gaar nu det idag foreliggende Flertalsforslag ud paa atter at føre Finantslovsforslaget tilbage til den Skikkelse, i hvilken det blev vedtaget ved 3die og eneste Behandling af Folkethinget? Det gjør Forslaget formelt ikke, og det gjør det efter min Opfattelse heller ikke i Realiteten. Med Hensyn til Pandserfibet gaar Forslaget ud paa at bevilge en halv Million mere, og som vi hørte af den høitærede Marineminister, vil det maaske blive rigelig en halv Million mere, der kræves til, hvad der kaldes et forstærket „Lordenfjold“, et Skib, der bliver noget større, hurtigere og stærkere armeret end sin tidligere Navne, et Skib altsaa, som bliver en Mellemting